

JE MLADÝ, SEXI A SUKNIČKÁR, PRETO MU NECHCE PODĽAHNÚŤ.
ALE DOKÁŽE TO?

**STELA
ROUGE**

**BESTSELER
BOOK**

Sexi
DAREBÁK

Sexi

DAREBÁK

Stela Rouge
Sexi darebák
Copyright © by Stela Rouge
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER
Year: 2020
ISBN: 978-80-89821-72-3

*Každý sa môže zmeniť k lepšiemu,
ak sa tak sám rozhodne*

1. KAPITOLA

Do očí mi udrela cedulka s nápisom *riaditeľ Frederik Robinson*. Začínala sa nová etapa môjho života. Mala som získať miesto, ktoré bolo snom mnohých dievčat. Toto miesto mi ponúkol strýko. Naposledy som ho videla pred pätnástimi rokmi, keď som bola malé dievčatko.

Precestovala som stovky kilometrov za prácou svojich snov a konečne som stála pred jeho kanceláriou. Sužovala ma nervozita. Pochopiteľne, ešte som to miesto nemala isté. Strýko potreboval najprv vyskúšať, čo všetko ovládam. Zhlboka som sa nadýchla a otvorila som dvere. Kancelária bola udržiavaná v maximálnej čistote, pedantnosť sa strýkovi nedala uprieť. Zdvihol zrak od papierov a uprene sa na mňa zahľad.

„Vitaj, Júlia,“ zaboril do mňa prísne šedé oči.

„Dobré ráno,“ pokúsila som sa o úsmev, ale dala som si záležať, nech nie je prehnaný.

„Posaď sa,“ ukázal smerom ku kreslu na opačnej strane stola. „A nebuď taká vyplašená,“ dodal karhavým hlasom. Och, bože, otec mal pravdu. Sotva som prekročila prah dverí a už ma kritizuje.

„Prepáč, strýko, ale som trochu nervózna,“ posadila som sa.

„Uvoľni sa a dýchaj, dievča. Asistentka musí byť vo forme.“

Verím, že si skutočne taká pracovitá, ako mi tvrdil tvoj otec.“

Pamätala som si ho ako prísneho muža, ktorý sa veľmi málo usmieval a od ľudí okolo seba veľa vyžadoval. Od otca som sa dozvedela, že je ctižiadostivý a tvrdo pracuje, aby firma prosperovala.

„Na začiatok musím uznať, že vyzeráš výborne. Je radosť na teba pozeráť, ale zapamätaj si, že výzor nie je všetko, a moja asistentka musí byť hlavne šikovná. Veď načo by mi bola pekná tvárička, keby toho v hlave veľa nemala, že?“ nadvihol šedivé obočie a ja som zaryla nechty do kresla. Prekvapilo ma, že tak zostarol. Na fotografii, ktorú mi ukázal otec, vyzeral omnoho mladšie. Teraz jeho tvár zdobili hlboké vrásky. Zrejme za to mohlo jeho pracovné tempo.

„Máš pravdu, strýko.“

„Júlia, zapamätaj si, že v tejto firme nie som pre teba žiaden strýko. Ak zjídeme na obed, hovor mi, ako len chceš, ale keď prekročíš prah tejto budovy, oslovuj ma jedine pán Robinson alebo pán riaditeľ, rozumela si? A predovšetkým vtedy, keď budeme komunikovať s obchodnými partnermi.“

Prikývla som.

„Úroveň musí mať nielen tvoja práca, ale aj správanie,“ poučoval ma ako malé dieťa.

„V poriadku, pán Robinson,“ usmiala som sa. Bolo zvláštne takto oslovovať strýka, ale čo s ním, keď si to želal. Na práci mi záležalo a tak som nechcela riešiť malichernosti. Po tom, čo som mu ukázala, že ovládam administratívu a komunikáciu po telefóne, spokojne zhodnotil, že som lepšia, než si myslel.

„Ale aj tak sa potrebuješ toho ešte veľa naučiť,“ dodal s vystretým prstom.

„Budem sa snažiť, aby si bol so mnou spokojný.“

„To rád počujem. Nie si hladná?“

„Umieram od hladu,“ priznala som.

„Oproti je reštaurácia, poď, dáme si pauzu a obed.“

„Nedbám.“

„Fajn, choď tam, ja prídem za tebou o pár minút. Ešte si musím vybaviť jeden telefonát.“

„Dobre, stretneme sa v reštaurácii,“ poslušne som vyšla z kancelárie a kráčala smerom k výťahu, spokojná sama so sebou, pretože bol spokojný aj strýko. Potešilo ma, že ocenil moje znalosti. Zabočila som za roh, keď mi zrazu nečakane niekto vbehol do cesty. S dotýčným som sa zrazila a stratila rovnováhu, lenže v poslednej chvíli ma zachytil. Pocítila som, ako ma schmatol okolo pása.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa neznámy muž. Pozrela som sa mu do očí a tvár mi obliat rumenec. Ešte stále ma držal, akoby sa potreboval uistiť, či stojím pevne na zemi. Všimla som si, že vyzeral nehorázne dobre. Dočerta. Bol taký sexi, že ma dostal do rozpakov.

„Neublížili ste si?“ spýtal sa a konečne zložil ruky z môjho pása. Nedokázala som na jeho otázku odpovedať, iba som na neho civela ako cvok. Nevieť, čo ma šokovalo skôr, či zrážka s tým mužom, alebo jeho sexepíl.

„Ešte raz sa ospravedlňujem. Išiel som príliš rýchlo a nevidel som vás. Musím sa krotiť, vždy sa niekam ponáhľam a po-

tom to dopadne tak, že mi ženy padajú do náručia,“ venoval mi očarujúci úsmev a vzápätí si ma od hlavy po päty premeral. Začervenala som sa až po korienky vlasov. Úplne ma vyviedol z miery! Bola som zvyknutá na to, že sa muži za mnou otáčali, ale tento musel byť iný bezočivec, lebo jeho lascívne pohľady svedčili o tom, že si ma prehliada ako svoju korisť. Očividne si všimol moje rozpaky a zabával sa na mne. Tak trápne som sa už dlho necítila. Asi by som mala konečne niečo povedať.

„Nič sa nestalo. Dovidenia,“ vypadlo zo mňa. Pokúsila som sa o chabý úsmev s úmyslom pokračovať v ceste.

„Prepáčte,“ zadržal ma dotykom na ramene. „Netušil som, že po svete chodia také krásne ženy,“ vyslovil sladko. Všimla som si jeho plné pery a jemný porast na tvári, kvôli ktorému pôsobil mužne. K tomu z neho sálal určite veľmi drahý parfum. Skrátka, zrazila som sa s luxusným chlapom.

Spamätaj sa, Júlia! Karhala som sa za svoje myšlienky.

„Vy toho veľa nenahovoríte, slečna,“ zablúdil pohľadom k môjmu dekoltu. „Máte tam fľak.“

„Čože?“ prekvapene som pozrela na blúzku a skutočne som zbadala malý fľáčik hneď pri poslednom rozopnutom gombíku. Celá červená som si napravila sako, aby som fľak zakryla. Strýko si ho našťastie nevšimol, lebo mi nehľadel na prsia, na rozdiel od tohto opovážlivého chlapa, ktorý pôsobil neuveriteľne sebavedomo.

„Neviem, prečo som si ho nevšimla, som neporiadna.“

„Nebudte k sebe kritická, slečna, určite máte oveľa lepšie prednosti,“ naznačoval dvojzmyselne.

„Musím už ísť,“ chcela som doslova utiecť. Najprv zrážka, potom flak. Trapasy, skrátka, patrili k môjmu životu. Tuším sa ich nikdy nezbavím.

„Čo keby sme šli spolu na kávu?“ nevzdával sa.

„Nevidím dôvod, prečo by som mala ísť s vami na kávu,“ pokúsila som sa byť sarkastická. V tvári sa mu mihol tieň sklamanania. Ráznym krokom som odkračala preč, čím som mu dala najavo, že mi je úplne ukradnutý. Našťastie sa ma nepokúšal zastaviť. Možno bol sexi, ale mne to nestačilo. Dá sa povedať, že som sa príliš prítlačlivých mužov obávala, a preto som ich radšej odmietala.

Hľadel som za neznámou kráskou a nechápal som. Ona ma odmietla? Mňa predsa ešte žiadna neodmietla! Priznám sa, že moje ego ostalo pošramotené. Ja, čo som dostal vždy každú, na ktorú som si ukázal, som práve zlyhal. Bolo to, akoby mi niekto tresol balvanom po hlave. Štíhla blondínka s tváričkou bábiky vyzerala úchvatne! Viac ako dvadsať som jej nehádal. A také predsa viem najrýchlejšie spracovať, nerozumel som preto jej úteku. Stál som tam a pokúšal sa spamätať z toho, že mi dala košom. To som ešte nezažil. Absolútne neprijateľné!

„Čo tu stojíš a pozeráš, akoby si videl ducha?“ ozval sa za mnou niekto. Všetci vo firme mali pred majiteľom tohto hlasu

obrovský rešpekt, mňa nevynímajúc. Frederik Robinson ma preskenoval pohľadom, akoby mi chcel čítať myšlienky.

„Zdravím, pán riaditeľ. Dnes je krásny deň, že?“

„Pre mňa bude krásny, ak mi povieš, či si vypracoval projekt, na ktorom sme sa dohodli,“ zafrflal.

„Isteže, prídem za vami o chvíľu do kancelárie.“

„To nie je potrebné, poď so mnou.“

Spýtavo som na neho pozrel. „Ideme niekam?“

„Všetko sa dozvieš.“

Nasledoval som ho teda a po chvíli som zistil, že ideme do reštaurácie oproti. Vošli sme dnu. Aké bolo moje prekvapenie, keď som ju tam zbadal. Sedela v rohu a hľadela pred seba. Kráska, do ktorej som pred pár minútami vrazil. Asi sa mi snívало, lebo Robinson ju pozdravil a chystal sa k nej prisadnúť.

„Toto je moja nová asistentka Júlia Robinsonová,“ veľavýznamne sa na ňu zahľadel, „Júlia, toto je tvoj nový manažér Alex Weiss.“

Podal som jej ruku. „Teší ma.“

Keď sa naše ruky spojili, podržal som jej ju o niečo dlhšie. Placho zaklipkala mihalnicami. Bola naozaj rozkošná.

„Strýko, ale ja nepotrebujem žiadneho manažéra.“

Povedala strýko? Asi som zle počul. To dievča je riaditeľova neter? Až teraz som si uvedomil, že ich rovnaké priezviská nie sú náhoda.

„O tom, či ho potrebuješ alebo nie, rozhodujem ja,“ skonštatoval Robinson neoblomne a presunul svoju pozornosť na mňa. Vôbec ma to netešilo, vnímal som len Júliu.

2. KAPITOLA

Doparoma, mám ja smolu! Prečo sa to muselo diať práve mne? Dúfala som, že toho chlapa viac nestretnem a nakoniec mal byť mojím manažérom? Alex Weiss sa doširoka usmieval a vyhladával môj pohľad zakaždým, keď strýko sklonil hlavu k papierom. Otvorene ma balil. Teda, náš šéf si nič nevšimol, lebo Alex si dával pozor.

Znervózňovali ma jeho nenápadné žmurkania a žiadostivý pohľad, ktorým prechádzal po mojom tele. Drzý darebák! Ako sa opovážil? Bol to typ muža, ktorý som neznášala. Namyslený frajer, ktorý čakal iba na to, kedy mu korisť povie áno. Podobné spôsoby muži používali, keď ma chceli dostať do postele. Ja však nepatrím medzi žiadne povolné žubrienky.

Pochybovala som, že tento playboy vôbec niečo chápe. Bol si sebou až príliš istý a očividne sa už so mnou videl v posteli. Avšak musím uznať, že v manažérskych schopnostiach bol geniálny. Dočerta aj s chlapom, ktorý navonok vyzerá ideálne, ale v skutočnosti má od dokonalosti ďaleko. Práve na takých ako je on, som si dávala vždy pozor. Obed sa nakoniec skončil pracovnou diskusiou. Čerešničkou na torte bolo, keď strýkovi zazvonil mobil a musel súrne odísť.

„Som veľmi rád, že nás pán riaditeľ nechal osamote,“ Alex

mal v tmavých očiach iskrenie, doslova ma nimi hypnotizoval. Hrča v hrdle mi pripomenula, aká som z neho nervózna. Ale prečo? V prítomnosti mužov som sa zakaždým správala odmerane i napriek tomu, že ma priťahovali. Ani Alex Weiss nebol výnimkou. Nedokázala som sa na neho pozeráť ako na manažéra, pretože mi jeho vôňa dráždila čuchové poháriky a jeho pohľad ma spálil zakaždým, čo sa na mňa pozrel. O to menej som sa sústredila na pracovný rozhovor, počas ktorého ma doslova vyzliekal.

Nemusel povedať ani slovo a vedela som, že chce sex, ktorý som ja v žiadnom prípade nechcela, lebo túžim po láske a nie po párení sa so samcom, ktorý sa so mnou len pohrá.

Bola som proste taká, mužom som neverila. Sklamanie v láske mi nedovolilo nadväzovať kontakty inak ako v priateľskej rovine.

„Slečna Robinsonová, prečo mám pocit, že keď sme osameli, stratili ste chuť na rozhovor?“ rypol do mňa potom, čo som len mlčky jedla a nevšímala si ho.

„Už sme predsa prebrali všetky pracovné záležitosti,“ odsekla som chladne.

„Chcete sa ma zbaviť?“

„Pozrite sa, pán Weiss...“

„Prosím, volajte ma Alex. Nemám rád, keď ma oslovujú priezviskom.“

„Prečo ste mi po celý čas zízali do výstrihu?“ spýtala som sa vážne.

Uškrnul sa: „Ospravedlňujem sa, ale vy ste proste kost', sleč-

na. Dokázal by som sa na vás pozerat' od rána do večera a nie-
len do výstrihu.“

Cítila som, ako mi líca zaliala červeň.

„Zdá sa mi bezočivé, ako sa správate. Čo tým sledujete?“

Naklonil sa ku mne. Zacítila som vôňu jeho parfumu a te-
lom mi prebehli zimomriavky.

Zobuď sa, Júlia, si z neho úplne vedľa!

„Vždy poviem na rovinu, čo si myslím. Ste krásna žena
a trochu som sa nechal uniesť.“

„Myslíte si, že som padnutá na hlavu?!“ zvýšila som hlas.

„To v žiadnom prípade, ste veľmi inteligentná.“

„Do postele ma nedostanete,“ precedila som cez zuby
a hrabala sa v šaláte ďalej. Zasmial sa.

„A na to ste prišli ako, že vás chcem dostať do postele?“
pobavene si ma premeral.

„Nie som predsa slepá. Otvorene so mnou flirtujete, až je
to trápne.“

Bože, čo to trepem? Stále to bol môj nadriadený! Uvedo-
movala som si, že riskujem prácu, pretože Alex vo firme pra-
coval dlhé roky a so strýkom mali výborný vzťah. Stačilo by,
aby mu povedal, že som k nemu drzá a mohol ma vyhodiť.
Alex sa však netváril, že by ho moje slová urazili, ba naopak,
inklinoval k rozhovoru so mnou ešte viac.

„Verte mi, slečna Robinsonová, že by som si nikdy nechcel
pohnevať riaditeľovu neter. Božechráň, ak som vás nejakou ura-
zil. Ospravedlňujem sa, ak ste si moje pohľady zle vysvetlili, ale
ste taká krásna, že som sa nechal uniesť.“

Ocenila som, že sa ospravedlnil, trochu som sa upokojila.

„Chcem, aby ste vedeli, že nie som žiadna koketa a nemám záujem o radovánky,“ ubezpečovala som ho rázne.

„To ma naozaj udivuje.“

„Prečo?“

„Dievčatá vo vašom veku si ešte užívajú život. Lenže vy ste iná, úplne iná. Správate sa ako žena, ktorá je už babičkou. Ste naozaj pozoruhodný jav.“

Vytreštila som oči. On robil zo mňa starenu? Ak som predtým bola červená, teraz som musela byť purpurová.

„Mám to brať ako urážku?“

„Nevysvetľujte si hned všetko zle, slečna Júlia. Chcel som len povedať, že ste na svoj vek veľmi vyspelá. V spojení s vašou krásou vidím očarujúci kokteil, z ktorého by sa chcel napiť každý muž.“

Snažil sa. Veľmi. Lenže pri jeho poslednej hláške som prevrátila oči. Porovnával môj výzor s kokteilom, čo ešte nevymyslí? Pri stole zastala čašníčka a položila predo mňa drink.

„Prepáčte, ale asi ste sa pomýlili, tento drink som si neobjednala.“

„Vy nie, ale ten pán pri bare vám ho posielal a pripíja si na vašu krásu,“ vysvetlil čašník.

Otočila som sa k baru, Alex tiež. Muž sedel za pultom a len čo zbadal môj spýtavý pohľad, zodvihol pohár a do vzduchu ním akože štrngol. Možno sa iba neodvážil prísť ku mne, keďže som mala mužskú spoločnosť. Ignorovala som aj drink, aj neznámeho chlapíka. Alex sa uškrnul.

„Čo som povedal? Každý muž by vás chcel ochutnať.“

„Myslím, že žartovanie vám veľmi nejde. Musím sa vrátiť do kancelárie,“ postavila som sa.

„Dobre, idem s vami. Práca nepočká,“ postavil sa tiež. Och, mala som ho mať za zadkom každý deň. Alex Weiss bol muž, s ktorým by chcela pracovať nejedna žena, ja však nie. Túžila som utiecť a ukryť sa pred jeho spaľujúcim pohľadom...

V Júliinej spoločnosti som sa cítil zvláštne. Akosi inak. Kráčal som tesne za ňou, keď nastupovala do výťahu. Pohľad na jej zadok v obtiahnutej sukni ma dostával do vytrženia. Síce mala decentný kostým, ale zvyrazňoval jej dokonalé krivky a mne neostávalo nič iné, len si predstavovať, aké telíčko sa pod ním skrýva. Moja pozícia lovca sa ako obvykle začala ozývať.

„Mám rád blondínky,“ vypadlo zo mňa zrazu a ona ma prebodla zlostným pohľadom.

„Vy neprestanete?“

„Vám asi človek nesmie lichotiť, ste naozaj iná.“

„Máte pravdu, som iná, preto si dajte pohov.“

Páčilo sa mi, ako sa čertí. „Ste dokonalá. Krásna a ešte aj vtipná,“ usmieval som sa a bol som si istý, že teraz príde okamih, keď sa jej zo mňa podlomia kolená a podľahne môjmu čaru. Na takéto reči predsa ženy letia.

„A predovšetkým, nie som hlúpa, tak konečne prestaňte. Ste môj manažér a ja som tu len kvôli práci,“ odbila ma.

Toto mi teda nevyšlo. Ohurovala ma svojou výnimočnosťou, krásou aj inteligenciou. A navyše, ešte žiadna žena nebola nedostupná tak, ako ona. Skutočne tvrdý oriešok. Dvere výťahu sa otvorili a zanedlho sa mi na chodbe stratila. Celý zvyšok dňa som na ňu myslel a nechápal som. Prečo ma nechcela? Iná by mi už dávno zohrievala posteľ, ale Júlii som bol ukradnutý. Dokonca som s ňou vraj trápne flirtoval. Premýšľal som, čo by som mohol urobiť, aby bola ku mne aspoň o trochu milšia a prítulnejšia. Môj šarm mi rozhodne nestačil. Mal by som vymyslieť niečo rafinovanejšie.

3. KAPITOLA

Tvár mi horela od rozrušenia. Vstúpila som do strýkovej kancelárie a dúfala som, že si na mne nič nevšímne. Neviem, prečo som sa v prítomnosti Alexa Weissa cítila neisto. Ten muž ma z akéhosi dôvodu znervózňoval.

„Už ste prebrali s Alexom všetky záležitosti?“ spýtal sa strýko.

„Áno, oboznámil ma s projektom.“

„To je dobré, naučíš sa niečo nové. Neskôr dostaneš svoju kanceláriu, ale pár dní ťa bude zaučovať on.“

Vyschlo mi v hrdle. „A prečo nie ty, strýko?“

„Mám teraz veľa práce, choď za ním.“

„Čože?“

Povzdychol si. „Mám ti to zopakovať? Čo je s tebou, Júlia? Už si tam mala byť!“

„Ako kde?“ tvárila som sa, že nechápem.

„V Alexovej kancelárii! Bože, dievča, nemám čas na siahodlhé rozhovory. Zavolám Alexovi, nech vie, že ťa za ním posielam ja,“ zdvihol telefón.

Dlane sa mi spotili a stiahlo mi žalúdok. Počúvala som, ako mu strýko dával inštrukcie. Nechcela som pracovať v jednej kancelárii s tým mužom a počúvať jeho reči. Znervózňoval ma

od prvého momentu, čo som ho spoznala. Neodvážila som sa však niečo strýkovi povedať. Mohol by sa nahnevať a možno by mi ani neuveril, keby som mu vyrozprávala, ako nehanebne so mnou Alex flirtoval. Strýko zložil telefón.

„Alex súhlasí. Môžeš ísť do jeho kancelárie. Keď ťa všetko naučí, dostaneš vlastnú,“ zopakoval.

Predstavila som si Alexove pohľady a jeho provokatívne slová, a mala som chuť utiecť. Prečo som bola taká vydesená? A čoho som sa vlastne bála? Môjho až príliš sexi manažéra, ktorý ma chcel dostať do postele, a nebál sa mi to predostrieť ako prvotriednej štetke?

Veď je to smiešne, Júlia, ty si smiešna, hovorila som si v duchu. Nemala som však na výber. Otec mi vyslovene prikázal, aby som strýka vo všetkom poslúchala, ak si chcem prácu udržať. Strýko bol prísny šéf, ale na druhej strane ma vedel aj oceniť. Išla som teda do kancelárie Alexa Weissa, ako si prial.

Od nervozity mi až krútilo prsty a srdce mi tĺklo ako šialené. Ja nie som normálna, asi potrebujem lieky na upokojenie! Takto stresovať kvôli nejakému chlapovi! Čo sa so mnou dialo? Moja plachosť bola zrejme spôsobená tým, že som zakaždým od sexi mužov utekala. I keď si išli za mnou ruky a nohy dolámať, nikdy som im nedala šancu.

Udržiavala som s nimi iba kamarátsky vzťah a so žiadnym som nemala sex. Okrem jedného, Jakuba, vtedy ešte chlapca, s ktorým som prišla o panenstvo vo svojich sedemnástich rokoch. Zopakovali sme si to viackrát, ale zakaždým ma čakalo sklamanie.

Vždy som si predstavovala, že milovanie je minimálne také úžasné ako vo filmoch, či v romantických románoch, ale vôbec to tak nebolo.

Po krátkom vzťahu s Jakubom, ktorý sa ani vzťahom nazvať nedal, lebo trval necelé dva týždne, som si povedala, že ak to má byť v posteli zakaždým také suché, radšej ostanem sama. Neskôr mi dopálilo, že Jakub jednoducho nebol ten pravý a vlastne som k nemu nič necítila. Na ďalší vzťah som sa však neodvážila.

Alex ma čakal s oslnivým úsmevom na tvári.

„Rád vás vidím, slečna Júlia.“

Mala som chuť odpovedať mu, že ja jeho nie, ale radšej som si zahryzla do jazyka.

„Pán riaditeľ mi povedal, že potrebujete moju pomoc,“ premeriaval si ma tmavými očami, ktoré mal ako žeravé uhlíky.

„Chcela som, aby ma zaučil on, no nemá teraz čas.“

„Ja nie som taký prísny, ako váš strýko. V mojej kancelárii sa môžete uvoľniť, dať si so mnou kávičku a všetko pôjde omnoho ľahšie,“ flirtoval.

„Chcem hlavne ovládať profesiu asistentky. Len čo mi vysvetlíte administratívne veci, ihneď sa presťahujem do svojej kancelárie,“ jasne som mu vysvetlila.

„Kam sa tak ponáhľate?“ pristúpil ku mne bližšie a pobaveno si ma premeral.

„Nikam, ale... mali by sme začať pracovať.“

„Ehm, vždy ste taká dôsledná?“

„Vždy,“ odvetila som vážne.